

Vanhin M. Russell Ballard
kahdentoista apostolin koorumista

Jatkakaa ponnisteluja

Me kaikki voimme olla johdonmukaisemmin mukana lähetystyössä korvaamalla pelkomme todellisella uskolla.

Tämän vuoden syyskuussa tulee kuluneeksi kuusikymmentäneljä vuotta siitä, kun palasin kotiin lähetystyöstäni Englannista. Kolme päivää paluuni jälkeen osallistuin Utahin yliopiston tervetuliaistansseihin erään ystäväni kanssa. Hän kertoi minulle eräästä kauniista toisen vuoden opiskelijasta nimeltä Barbara Bowen, joka minun pitäisi hänen mielestään tavata. Hän toi Barbaran luokseni ja esitteli meidät, ja me aloimme tanssia.

Valitettavasti ne olivat ”parinvaihtotanssit”, eli niissä sai tanssia tytön kanssa vain niin pitkään kunnes joku toinen nuorukainen taputti olalle, minkä jälkeen tanssia sai jatkaa se toinen nuorukainen. Barbara oli vilkas ja suosittu, joten sain tanssia hänen kanssaan alle minuutin, ennen kuin toinen nuori mies taputti minua olalle.

Sehän ei taas minulle sopinut. Koska olin lähetystyössäni oppinut, miten tärkeää ponnistelujen jatkaminen on, pyysin Barbaran puhelinnumeron ja soitin hänelle heti seuraavana päivänä ja pyysin häntä ulos. Hänellä oli kuitenkin kouluun liittyviä kiireitä ja ystävien kanssa sovittuja tapaamisia. Onneksi olin lähetystyössä oppinut olemaan sinnikäs jopa lannistumisen uhatessa, ja lopulta onnistuin sopimaan treffit. Ja ne treffit johtivat seuraaviin. Jollakin tavoin niiden

treffien aikana onnistuin saamaan hänet vakuuttuneeksi siitä, että minä olin ainoa tosi ja elävä kotiin palannut lähetysaarnaaja – ainakin hänen kohdallaan. Nyt 64 vuotta myöhemmin meillä on seitsemän lasta ja monia lastenlapsia ja lastenlasten lapsia, jotka ovat todisteena siitä merkittävästä totuudesta, että olipa sanoma miten hyvä tahansa, niin sitä ei ehkä pääse esittämään ilman että jatkaa ponnisteluja johdonmukaisesti ja sinnikkäästi.

Tämä saattaa olla syynä siihen, miksi olen tuntenut selkeästi, että minun tulee tänään jatkaa kahden aiemman yleiskonferenssipuheeni pohjalta.

Lokakuun 2011 konferenssissa kehotin meitä muistamaan nämä Heran tärkeät sanat: ”Sillä näin kirkkoani on kutsuttava viimeisinä aikoina, nimittäin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkoksi.”¹

Näillä sanoilla Herra tekee selväksi, ettei tämä ole pelkästään virallinen nimi vaan myös se nimi, jolla Hänen kirkkoaan on kutsuttava. Ottaen huomioon Hänen selkeän julistuksensa meidän ei pitäisi käyttää kirkosta mitään muuta nimitystä, kuten ”mormonikirkko” tai ”MAP-kirkko”.

Nimitystä *mormoni* voi asianmukaisella tavalla käyttää joissakin asiayhteyksissä viitattaessa kirkon jäseniin kuten mormonipioneereihin tai instituutioihin kuten Mormonien tabernaakkelikuoroon. Kirkon jäsenet tunnetaan laajalti nimityksellä mormonit, ja ollessamme tekemisissä kirkkoomme kuulumattomien kanssa voimme sopivalla tavalla viitata itseemme käyttämällä nimitystä mormoni, kunhan käytämme samassa yhteydessä kirkosta sen koko nimeä.

Jos jäsenet oppivat käyttämään kirkon oikeaa nimeä sanan *mormoni* rinnalla, se tähdentää sitä, että me olemme kristittyjä, Vapahtajan kirkon jäseniä.

Veljet ja sisaret, jatkakaamme ponnistelujamme ja omaksukaamme tapa tehdä aina selväksi, että me kuulumme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon.

Toinen sanoma, jonka pohjalta tunnen tarvetta jatkaa, esitettiin vastikään viime yleiskonferenssissa, kun kannustin jäseniä rukoilemaan, että heidät johdatettaisiin ainakin yhden sellaisen henkilön luo, jolle he voisivat ennen joulua esittää kutsun

tutustua palautettuun evankeliumiin. Monet kirkon jäsenet ovat kertoneet minulle erityisistä kokemuksista, joita he ovat saaneet pyydettyään Herralta lähetystyömahdollisuuksia.

Esimerkiksi eräs kotiin palannut lähetysaarnaaja rukoili nimenomaan sitä, että hänet johdatettaisiin ”sen yhden henkilön” luo, jota hän voisi auttaa. Hänen mieleensä tuli erään entisen opiskelutoverin nimi. Hän otti tähän nuoreen naiseen yhteyttä Facebookissa ja sai tietää, että tämä oli rukoillut tarkoitusta ja merkitystä elämäänsä. Hän jatkoi yhteydenpitoa juuri sinä aikana, kun nuori nainen etsi totuutta, ja joulukuussa tämä kastettiin.

Minulle on kerrottu monista samantyyppisistä kutsuista, mutta vain harvat ihmiset ovat jatkaneet ponnisteluja kuten tämä veli teki.

Uskon vahvasti ponnistelujen jatkamisen periaatteeseen. Kuten lähetysaarnaajien oppaassa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* sanotaan: ”Sitoutumisen pyytäminen ilman seuranta on kuin lähtisi matkalle mutta jättäisi sen kesken tai ostaisi lipun konserttiin mutta ei menisi sinne. Sitoumus on sisällyksetön, ellei sitä seuraa toiminta.”²

Oppaassa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* opetetaan jokaiselle paitsi sitä, kuinka kutsutaan, myös sitä, kuinka jatketaan ponnisteluja kutsun esittämisen jälkeen. Lähetystyön tarkoitus on määritelty seuraavasti: ”Kutsua muita tulemaan Kristuksen luokse auttamalla heitä ottamaan vastaan palautettu evankeliumi uskomalla Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitukseensa, tekemällä parannus, ottamalla vastaan kaste ja Pyhän Hengen lahja ja kestämillä loppuun asti.”³

Kutsuminen epäilemättä kuuluu prosessiin. Mutta huomattavaa, että lähetystyöhön kuuluu jäsenten osalta paljon muutakin kuin vain sitä, että

he kutsuvat ihmisiä kuuntelemaan lähetysaarnaajia. Siihen sisältyy myös sitä, että he jatkavat lähetysaarnaajien kanssa ponnisteluja uskon vahvistamiseksi, parannukseen motivoimiseksi sekä liittojen tekemiseen ja loppuun asti kestämiseen valmistamiseksi.

Tätä ponnistelujen jatkamisen periaatetta havainnollistetaan Apostolien teoissa:

”Pietari ja Johannes menivät temppeliin. – –

Silloin sinne kannettiin miestä, joka oli ollut rampa syntymästään saakka. Hänet pantiin joka päivä temppelin niin sanotulle Kauniilleportille, jotta hän voisi kerjätä temppeliin meneviltä.

Kun mies näki Pietarin ja Johannesen menossa temppeliin, hän pyysi heiltä almuja.

Pietari loi katseensa häneen, samoin Johannes, ja Pietari sanoi: ’Katso meihin.’

Mies katsoi tarkkaavasti odottaen saavansa heiltä jotakin.

Mutta Pietari sanoi: ’Hopeaa ja kultaa minulla ei ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan. Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä: nouse ja kävele.’”

Se on voimallinen kutsu Herran palvelijalta, eikö olekin? Mutta Pietari ei jättänyt asiaa siihen. Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan meille seuraavaksi, että ”hän tarttui miestä oikeasta kädestä ja auttoi hänet ylös, ja siinä samassa mies sai voimaa jalkoihinsa ja nilkkoihinsa.

Hän hypähti pystyyn, seisojalkojensa varassa ja käveli, ja hän tuli heidän kanssaan temppeliin, hyppeli kulkiessaan ja ylisti Jumalaa.”⁴

Toisin sanoen Pietari ei pelkästään käyttänyt pappeuden valtuuttaan ja kutsunut miestä nousemaan ylös ja kävelemään. Hän jatkoi kutsunsa jälkeen ponnisteluja auttamalla miestä, tarttumalla häntä oikeasta kädestä ja auttamalla hänet ylös sekä sitten kulkeamalla hänen kanssaan temppeliin.

Pietarin esimerkin hengessä saanen ehdottaa, että me kaikki voimme olla johdonmukaisemmin mukana lähetystyössä korvaamalla pelkomme todellisella uskolla, kutsumalla jonkun ainakin kerran vuosineljänneksen aikana – eli neljä kertaa vuodessa – kokoaikaisten lähetysaarnaajien opetettavaksi. He ovat valmiita opettamaan Hengen avulla saaden vilpittöntä

ja harrasta innoitusta Herralta. Yhdessä me voimme jatkaa ponnisteluja kutsujen esittämisen jälkeen tarttumalla muita kädestä, auttamalla heidät ylös ja kulkemalla heidän kanssaan heidän hengellisellä matkallaan.

Auttaakseni teitä tässä prosessissa kutsun kaikkia jäseniä – riippumatta tämänhetkisestä tehtävästänne tai aktiivisuutenne tasosta kirkossa – hankkimaan oman *Saarnatkaa minun evankeliumiani* -oppaan. Sen voi hankkia jakelukeskuksista ja myös verkosta. Verkkoversiota voi lukea ja sen voi ladata maksutta. Se on opas lähetystyötä varten – mikä tarkoittaa, että se on opas meille kaikille. Lukekaa sitä, tutkikaa sitä ja sitten toteutakaa oppimaanne käytännössä, jotta voitte paremmin ymmärtää, kuinka voi tuoda sieluja Kristuksen luokse kutsumalla ja jatkamalla ponnisteluja. Kuten presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Nyt on aika jäsenten ja lähetysaarnajien liittyä yhteen, toimia yhdessä, tehdä työtä Herran viinitarhassa tuodaksemme sieluja Hänen luokseen.”⁵

Jeesus Kristus opetti opetuslapsilleen:

”Satoa on paljon, mutta sadonkorjaajia vähän.

Pyytäkää siis herraa, jolle sato kuuluu, lähettämään väkeä elonkorjuuseen.”⁶

Herra on vastannut siihen rukoukseen meidän aikamme antamalla suurimman määrän kokoaikaisia lähetysaarnajia maailman historiassa. Tämän uskollisten työntekijöiden uuden aallon myötä Herra on antanut meille uuden tilaisuuden auttaa Häntä tässä suurenmoisessa sielujen sadonkorjuussa.

On käytännön tapoja, joilla jäsenet voivat auttaa ja tukea erinomaisia lähetysaarnajiamme. Esimerkiksi voitte kertoa lähetysaarnajille, että tutkitte

Saarnatkaa minun evankeliumiani -opasta, ja pyytää heitä näyttämään teille, mitä he ovat oppineet tutkiessaan sitä itse. Kun kerrotte näitä asioita toisillenne, jäsenten ja kokoaikaisten lähetysaarnajien välinen luottamus kasvaa varmasti, aivan kuten Herra on käskenyt:

”Vaan jotta jokainen ihminen puhuisi Jumalan, Herran, nimittäin maailman Vapahtajan, nimessä.”⁷

Ja ”katso, minä lähetin teidät maailmaan todistamaan ja varoittamaan kansaa, ja jokaisen, jota on varoitettu, kuuluu varoittaa lähimmäistään”⁸.

Veljet ja sisaret, osaatteko kuvitella, mikä vaikutus sillä olisi, jos sukulaiset ja ystävät kertoisivat kirjeissään ja sähköpostiviesteissään kokoaikaisille lähetysaarnajilleen, mitä asioita he ovat oppineet tutkiessaan itsekseen *Saarnatkaa minun evankeliumiani* -opasta? Pystytkö näkemään mielessänne ne siunaukset, joita tulee perheiden osaksi, kun he tietävät ja ymmärtävät paremmin, mitä heidän poikansa ja tyttärensä opiskelevat ja opettavat lähetystyössään? Pystytkö edes jossakin määrin käsittämään, miten tavattomasta sovittavan armon vuodatuksesta me pääsemme osalliseksi kukin erikseen ja kaikki yhdessä sen mukaisesti, mitä Vapahtaja on luvannut kaikille niille, jotka todistavat

kutsuessaan sieluja tulemaan Hänen luoksensa – ja sitten jatkavat ponnisteluja tämän kutsumisen jälkeen?

”Te olette – – siunattuja”, Herra sanoi profeetta Joseph Smithin välityksellä, ”sillä todistus, jonka te olette esittäneet, on kirjoitettu muistiin taivaassa enkelien nähtäväksi; ja he riemuitsevat teistä, ja teidän syntinne on annettu teille anteeksi.”⁹

”Sillä minä annan teille teidän syntinne anteeksi tällä käskyllä – että te pysytte lujina – –, todistatte koko maailmalle niistä asioista, joita teille on ilmoitettu.”¹⁰

Jos jatkamme ponnisteluja, Herra ei jätä meitä pulaan. Olen nähnyt sitä sanoin kuvaamatonta iloa, joka liittyy todistamisesta kumpuavaan kutsuamiseen ja sen jälkeen tapahtuvaan uskolliseen ponnistelujen jatkamiseen kirkon jäsenten keskuudessa kaikkialla maailmassa. Ollessani hiljattain Argentiinassa kannustin jäseniä kutsumaan jonkun kirkkoon ennen tätä yleiskonferenssia. Eräs kahdeksanvuotias nimeltä Joshua kuunteli ja kutsui parhaan ystävänsä ja ystävänsä perheen seurakunnan avoimien ovien tilaisuuteen Buenos Airesissa. Saanen lukea kirjeestä, jonka juuri sain ja jossa selostetaan Joshuan kutsua ja hänen uskollista ponnistelujen jatkamistaan:

”Aina muutaman minuutin välein [Joshua] juoksi ulos portille katso-
maan, olivatko he tulossa. Hän sanoi
tietävänsä, että he kyllä [tulisivat].

Ilta eteni, eikä Joshuan ystävä tullut,
mutta Joshua ei luopunut toivosta.
Uskollisesti hän kävi pääportilla tar-
kistamassa aina muutaman minuutin
välein. Oli aika aloittaa loppusiivous,
kun Joshua alkoi hypellä ja kiljähdellä:
'He ovat täällä! He ovat täällä!' Menin
katsomaan ja näin, miten koko perhe
lähestyi kirkkorakennusta. Joshua
juoksi tervehtimään heitä ja halasi
ystäväänsä. He tulivat kaikki sisään
ja näyttivät pitävän avoimien ovien
tilaisuudesta hyvin paljon. He ottivat
joitakin esitteitä ja viettivät paljon
aikaa tutustuen muutamiin uusiin ystä-
viin. Oli suurenmoista nähdä tämän
pienen pojan usko ja tietää, että myös
Alkeisyhdistyksen lapset voivat olla
lähetysaarnajia.”¹¹

Minun todistukseni on, että kun
työskentelemme yhdessä ja etsimme
sen yhden, kun kutsumme ja jat-
kamme ponnisteluja osoittaen uskoa ja
luottamusta, niin Herra on meille suo-
pea ja sadattuhannet Jumalan lapset
löytävät tarkoituksen ja rauhan Myö-
hempien Aikojen Pyhien Jeesuksen
Kristuksen Kirkossa. Siunatkoon Herra
meitä kaikkia pyrkimyksissämme
jouduttaa pelastuksen työtä. Tätä
rukoulen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen
nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 115:4.
2. *Saarnatkaa minun evankeliumiani –
lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 212.
3. *Saarnatkaa minun evankeliumiani*, s. 1.
4. Ap. t. 3:1–8, kursivointi lisätty.
5. ”Tervetuloa konferenssiin”, *Liahona*,
marraskuu 2013, s. 4.
6. Matt. 9:37–38.
7. OL 1:20.
8. OL 88:81.
9. OL 62:3.
10. OL 84:61.
11. Henkilökohtainen kirje, päivätty
10. maaliskuuta 2014.

Jean A. Stevens

ensimmäinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen
ylimmässä johtokunnassa

”Älä pelkää, minä olen sinun kanssasi”

*Kun me opimme uskomaan ja luottamaan Herraan
lujemmin, me voimme saada Hänen voimaansa, joka siunaa
meitä ja vapauttaa meidät.*

Harvoja tunteita voi verrata
niihin helliin tuntemuksiin,
jotka liittyvät lapsen saamiseen.
Mikään ei ole suloisempaa kuin saada
kallisarvoinen lapsi suoraan taivaasta.
Yksi veljistäni koki tämän tunnetilan
erityisen koskettavalla tavalla. Hänen
ensimmäinen pieni poikansa syntyi
keskosena ja painoi vain kilon ja 300
grammaa. Hunterin elämän ensimmäi-
set kaksi kuukautta kuuluivat vastasynty-
neiden teho-osastolla sairaalassa.
Nuo kuukaudet olivat herkkää aikaa
koko suvulle, kun toivoimme ja
anoimme Herralta apua.

Pieni Hunter oli aivan avuton. Hän
taisteli saadakseen voimia, joita eloon-
jääminen edellytti. Pojan pikkuruiseen
käteen tarttui usein rakastavan isän
vahva käsi kannustamaan haavoittu-
vaista pientä lastaan.

Ja niin on kaikkien Jumalan las-
ten kohdalla. Taivaallinen Isämme
ojentaa kätensä meille jokaiselle
äärettömässä rakkaudessaan. Hänellä
on valta kaikkeen, ja Hän haluaa
auttaa meitä oppimaan, kasvamaan
ja palaamaan luokseen. Tämä mää-
rittää Isämme tarkoituksen: ”ihmisen

kuolemattomuuden ja iankaikkisen
elämän toteuttaminen”¹.

Kun me opimme uskomaan ja
luottamaan Herraan lujemmin, me
voimme saada Hänen voimaansa, joka
siunaa meitä ja vapauttaa meidät.

Mormonin kirja punoo sivuilleen
tämän kauniin teeman Herran voi-
masta vapauttaa lapsensa. Nefi tuo
sen esiin kirjan aivan ensimmäisessä
luvussa. Jakeessa 20 sanotaan: ”Katso,
minä, Nefi, osoitan teille, että Herran
lempeät armoteot tulevat kaikkien
niiden osaksi, jotka hän on valinnut,
heidän uskonsa tähden, tehden heidät
voimallisiksi jopa niin, että heillä on
voimaa vapautua.”²

Monia vuosia sitten opin ymmärtä-
mään hyvin henkilökohtaisella tavalla
tässä jakeessa ilmaistut totuudet. Opin
tietämään, kuinka tavattoman lähellä
taivaallinen Isämme todella on ja
kuinka tavattoman paljon Hän haluaa
auttaa meitä.

Yhtenä iltana kun oli jo yö tulossa ja
olin ajelemassa lasteni kanssa, huoma-
sin pojan, joka käveli syrjäisellä tiellä.
Ohitettuamme hänet sain selkeän
tunteen, että minun pitäisi palata